

Arrest

nr. 142 776 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart sedert 2004 in België te zijn, zonder dat ze geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit bijna 7 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 7 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat ze zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop ze zich beroept.

Het gegeven dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Betrokkene verklaart dat zij geen banden meer zou hebben met haar geboorteland. Dit gegeven wordt niet gestaafd aan de hand van enig document. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers vele jaren in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou beheersen, een vriendenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase en kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid noch dat er sprake is van fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991, dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, dat daarnaast de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is, dat de summier gegeven motivering in de beslissing van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, dat nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is, dat enkel de persoonlijke gegevens vermeld in de beslissing hierover uitsluitend geven.

De verzoekende partij meent verder dat door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid het verzoek onontvankelijk wordt verklaard zonder dat er evenwel een element wordt aangeduid waarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn. De verzoekende partij argumenteert dat alle vormvoorschriften en nodige stukken werden aangebracht en dat de aanvraag aangetekend aan de burgemeester van haar woonplaats verzonden werd. Zij meent dat de staatssecretaris nergens argumenteert over de ontvankelijkheidsvoorwaarden. De verzoekende partij betoogt dat de staatssecretaris evenwel ingaat op de door haar ingeroepen prangende humanitaire situatie en erkent dat haar situatie betreurenswaardig is, doch de door haar ingeroepen middelen ten gronde verwerpt. De verzoekende partij meent dan ook dat de ingeroepen motivering door de verwerende partij *in casu* niet correct is, buiten proportie en elk doel mist. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt werd volgens de verzoekende partij het evenredigheidsbeginsel *in casu* niet in acht genomen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing extreem summier is en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen. De bestreden beslissing bevat volgens de verzoekende partij geen enkele reden waarom het verblijfsrecht wordt geweigerd.

3.2. Betreffende artikel 8 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij enkel dat voornoemd artikel vermeldt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat naast de vermelding van haar persoonlijke gegevens in de bestreden beslissing nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op haar van toepassing is. De motivering is zeker niet summier, stereotiep of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

Waar de verzoekende partij inroept dat de wet van 29 juli 1991 ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht zodat de verwerende partij de feitelijke gegevens dient te vermelden waarom zij meent één van de criteria van artikel 7 te kunnen inroepen, en in zoverre zij hiermee kritiek wenst te voeren tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de feitelijke gegevens vermeldt waarom zij meent dat artikel 7 van de vreemdelingenwet van toepassing is. Zo verwijst de verwerende partij naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en stelt zij *in casu* vast dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet aldus onder meer in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5.1. In haar aanvraag van 3 mei 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, heeft de verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden (concrete omstandigheden):

“- Verzoekster verblijft reeds sinds 2004 ononderbroken in België. Het ononderbroken verblijf blijkt onbetwistbaar uit de schriftelijke documenten die verzoekster voorlegt, m.n. attest van 'Groupe Contact & Sensabilisation' d.d. 2 december 2004 (stuk 2), een attest van 'Association Interculturelle de Dialogue et D' Education, waarin wordt bevestigd dat verzoekster reeds sinds 2005 in België verblijft (stuk 3), een attest van 'A.S.B.L. CHABAB De FOREST' waarin wordt verklaard dat verzoekster reeds sinds 2005 lid is van hun vereniging (stuk 4), een attest van 'Amicale des Travailleurs' waarin wordt bevestigd dat verzoekster in 2006 in België was (stuk 5) en een huurcontract d.d. 31 september 2009 (stuk 6).

- Bovendien legt verzoekster een arbeidscontract voor. Haar aanwerving wordt immers bevestigd door de verantwoordelijke van 'FLEXITOOLS BVBA' te Essen. Verzoekster wordt aangesteld als poetsvrouw. De overeenkomst is opgemaakt te Hoboken op 20 november 2009 (stuk 7). Verzoekster is zeer bekwaam in wat zij doet en bovendien zeer werkbereid. Het is tevens van belang te vermeiden dat verzoekster sinds haar aankomst in België nooit afhankelijk is geweest van een financiële ondersteunende dienst. M.a.w. heeft zij altijd gewerkt en zodoende in haar eigen levensonderhoud kunnen voorzien. In de toekomst zal verzoekster aldus nog steeds in haar eigen levensbehoeften kunnen blijven voorzien.

- Er is tevens sprake van een duurzame lokale verankering in België, aangezien aangetoond kan worden dat verzoekster een sociaal netwerk in België heeft en reeds een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd. Haar vrienden verklaren dat verzoekster zeer goed geïntegreerd is, zeer vriendelijk is en een positieve ingesteldheid heeft. Bovendien is zij erg sociaal en doet zij buitengewone inspanningen om zich aan onze samenleving aan te passen. Verzoekster heeft nauwe sociale banden met haar omgeving. Voor verzoekster is het moeilijk deze banden te verbreken omwille van het feit dat deze sinds het lange verblijf zo verstrengeld zijn. Verzoekster heeft m.a.w. geen enkele band meer met haar geboorteland. Uiteraard komt verzoekster al haar verplichtingen na, zoals o.a. haar huurverplichtingen.

- Bovendien beheerst verzoekster het Nederlands zeer goed, wat haar integratie bewijst. Naar aanleiding van haar lange verblijf werd zij er immers moreel toe verplicht één van de landstalen te beheersen, wilde zij zich integreren in de Belgische maatschappij. Verzoekster toont veel interesse voor onze taal en voor de Belgische cultuur. Zij heeft veel vrienden van verschillende nationaliteiten waarmee zij zoveel mogelijk Nederlands spreekt om haar taalniveau permanent te verbeteren. Verzoekster is zeer stipt, sociaal, leergierig en plichtsbewust. Verzoekster is daarenboven ook erg communicatief en doet haar best om zich te integreren en wil zodoende een volwaardig lid worden van onze maatschappij.

- Verzoekster heeft aldus voldoende redenen ten gronde om in België te verblijven. In die omstandigheden hoeft het geen betoog dat het voor verzoekster onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar haar aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen. De huidige aanvraag is dan ook ontvankelijk.”

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 mei 2011 wijst de verzoekende partij vervolgens op de redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag en vervolgens op het niet voorhanden zijn van uitsluitingsgronden en dit als volgt:

“3.1. Gevaar voor de openbare orde of veiligheid

Er is geen sprake voor enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Voor zover bekend aan verzoekster is er geen negatieve informatie wat haar strafrechtelijk verleden betreft.

3.2. Manifeste en opzettelijke fraude

Verzoekster heeft in deze aanvraag geen onjuiste gegevens verstrekt, noch valse of vervalste documenten aangeboden. Er kan dan ook geen sprake zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude in de aanvraag van verzoekster.”

3.5.2. In de bestreden beslissing van 20 januari 2012 wordt hierop als volgt geantwoord:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart sedert 2004 in België te zijn, zonder dat ze geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit bijna 7 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 7 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat ze zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop ze zich beroept.

Het gegeven dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Betrokkene verklaart dat zij geen banden meer zou hebben met haar geboorteland. Dit gegeven wordt niet gestaafd aan de hand van enig document. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers vele jaren in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou beheersen, een vriendenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase en kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid noch dat er sprake is van fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

3.6. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen enkel element aanduidt waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en nergens argumenteert over de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Immers motiveert de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard om reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland. De Raad herhaalt dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig/ontvankelijk werd ingediend, onder meer of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard daar de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden en waarbij concreet wordt toegelicht om welke redenen de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden.

3.7. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de door haar ingeroepen prangende humanitaire situatie in overweging werd genomen, doch dat deze ten gronde verworpen werden, mist haar argumentatie feitelijke grondslag. Waar de verzoekende partij in de motieven van de bestreden beslissing een verwijzing terugvindt naar de door haar ingeroepen prangende humanitaire situatie, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing een antwoord bieden waarom de door de verzoekende partij ingeroepen concrete argumenten die zij ontwikkeld onder de titel buitengewone omstandigheden, niet kunnen weerhouden worden, doch geenszins ingaan op het feit of de door de verzoekende partij opgeworpen prangende humanitaire situatie een grond vormen voor regularisatie.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, buiten elke proportie zijn en elk doel missen.

3.8. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom haar het verblijfsrecht wordt geweigerd, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is daar zij geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd waarom het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in te dienen in het buitenland, zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was te motiveren met betrekking tot de grond van de aanvraag, met name of er redenen zijn om de verzoekende partij te machtigen tot verblijf.

3.9. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de aangevoerde schendingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aangenomen.

3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel van het bevoegde bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat de bestreden beslissing zeer summier is en niet evenredig is met de gevolgen en dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden door het feit dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet concreet toelicht. Zo geeft de verzoekende partij geen enkele toelichting omtrent de beweerde “*zeer verregaande gevolgen*” van de bestreden beslissing. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, haar geenszins de verblijfsmachtiging als dusdanig weigert, maar dat deze beslissing slechts inhoudt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu er in haar hoofde geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt die zouden kunnen aantonen dat zij haar aanvraag niet kan indienen via de reguliere weg en dus vanuit het buitenland via de diplomatieke vertegenwoordiging van België aldaar. Een dergelijke beslissing houdt geen voorafname in op het al dan niet toekennen van een tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij voorbarig stelt dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER